

Зміст

Мина Мазайло	3
Маклена Граса	132
Микола Куліш (<i>біографія</i>).....	192

Мина Мазайло

КОМЕДІЯ

ПЕРША ДІЯ

1

Нарешті У л я прийшла. Р и н а до неї, од люстра:

— Ой, Улю, ой, тільки Улю, і тобі не сором!
Я жду тебе, жду, жду! Нерви як не луснуть,
серце знемоглося. Ти не можеш з'явить собі,
що в нас у квартирі робиться! Це ти купила
нові рукавички? За скільки?.. Що тільки,
Улю, робиться! Братик мій Мокій уже збоже-
волів од своєї укрмови, ти розумієш?

У л я тільки на двері — і собі до люстра.

Виглянулась. Примружила очі:

— За три сорок!

Р и н а до люстра. Зробила трагічні очі:

— І, мабуть, уб'є папу. За три сорок? Де-
шево... Або папа його, бо вже третя лампочка
перегоріла — так пише по-українському, цілу
ніч пише, ти розумієш, навіть вірші пише!

У л я повернулася од люстра:

— Що ти кажеш?

Р и н а до люстра, перехрестилась:

— От на! А папа не те що од Мокія укрмови слухати не хоче, а навпаки — наше малоросійське прізвище змінити хоче і вже напиує собі вчительку, щоб могла навчити його правильно говорити по-руському, наприклад, не «сапоги», а «спаг'ї»...

У л я навіть од люстра відійшла:

—Так?

Р и н а

— А Мокій не тільки не зна про це, а навпаки — мріє, ти розумієш, мріє до нашого прізвища Мазайло додати ще Квач.

У л я аж сіла:

— Та що ти кажеш?

— А папа ще зранку пішов до загсу на вивідки, чи можна змінити прізвище і чи має він право заставити Мокія, ти розумієш? Мокій про це нічого не зна, розумієш? Мама пише секретного в цій справі листа до тьоті Моті в Курськ, щоб Тьотя Мотя негайно (*зукнула в двері. «Мамо, на хвилинку!..» До Улі*) якнайскоріше приїхала, ти розумієш? Розумієш тепер, що в нас у квартирі робиться!

2

Увійшла М а т и . Р и н а до неї:

— Ти написала листа?

М а т и

— Уже й одіслала.

Р и н а

— Жаль! Я оце подумала; ніхто й не подума, що одного листа мало. Треба телеграму! (*Нервово заломила руки, подивилась у люстро, як вийшло*). Треба негайно телеграму вдарити! Те-ле-гра-му!

М а т и теж заломила руки. В люстро:

— Навіщо телеграму, коли я вже витратила десять копійок, послала листа?

Р и н а

— Ой мамо, яка ти їй-богу!.. Та поки там Тьотя одержить листа, ти знаєш, що у нас тут статися може? Знаєш?.. (*Виразно*). Все! А ти кажеш — навіщо... Зараз піди й напиши!

М а т и пішла.

У л я

— Слухай, Ринко! Невже і прізвище в загсі міняють?

— А ти думала де? Тільки в загсі! Прізвище, ім'я, по батькові, все життя тепер можна змінити тільки в загсі, розумієш? Ой Улю, ой Улюнюї Коли ти мене любиш, зроби так, щоб Мокій закохався у тебе. Може, він кине свої українські фантазії, може, хоч прізвище дасть поміняти...

— Ха-ха! Хіба це допоможе?

— Поможє. Закохуютьсѧ ж так, що на рo-
зтрату йдуть, про партію забувають, і не
абихто... Улюню! Золотко!

— Ти серйозно?

— Серйозно.

— Не зможу я цього зробити.

— Чого?

— Ну, просто не зможу. Хіба я така?

— Зможеш! У тебе чарівні очі, чудесні гу-
би, прекрасний бюст. Ти його одним махом
закохаєш.

— Це тобі так здається.

— От на! Він мені навіть якось сам казав,
що в тебе напрочуд гарні очі.

— Серйозно?

— Серйозно! Тим гарні, казав, що іноді
нагадують два вечірні озерця в степу.

У л я в люстро:

— Що ти кажеш?

— От на!

У л я роздумливо, мрійно:

— Два вечірні озерця.

Р и н а підкреслено:

— Не забувай — у степу.

У л я роздумливо, критично:

— Два вечірні озерця, с. Хоч це й поетич-
но, проте... Знаєш, яку партію знайшла собі
Оля Семихаткова?

— Ну?

— Комуніста. Молодий ще, ще двадцяти трьох нема, але стаж надзвичайний! Щоліта відпочиватиме в Криму. А там не два озера — море. Два моря! Чорне й Каспійське. Крім того, він сам з металістів, мускулатура в нього... Ола каже, як обійме — щось надзвичайне: немов, каже, гарячий удав... А кругом немов тропічний ліс. Температура — сорок.

Р и н а

— Отож почни з Мокія, Улько, — практику матимеш, як треба закохувати. Думаєш, Оля Семихаткова ото так зразу й взяла комуніста? Практику мала — з комсомольцями тощо. А наш Мокій теж у комсомолі скоро буде, розумієш?

У л я зацікавлено:

— Серйозно?

— Вже на збори ходить.

3

Увійшла М а т и .

Р и н а

— Написала?

М а т и

— «Курськ, Коренний ринок, 36, Мотроні Розторгуєвій. Негайно, негайно приїзди. Подробиці листом. Сестра Лина». Я вмисне на-

писала двічі «негайно», щоб вона, як тільки одержить телеграму, так щоб і їхала...

Р и н а

— А подробиці листом навіщо?

М а т и

— Як навіщо? Щоб з них наперед довідалась, що ж таке у нас робиться...

Р и н а

— Ну, то вона й ждатиме листа.

М а т и з досади прикусила язика. Тоді:

— То я хотіла, щоб не пропали ті десять копійок, що на листа витратила.

Р и н а

— Дай я покажу, як писати! (*Вголос*). «Курськ, Коренний» — це так, ринок можна викинути, знають і так. (*Подумала*). «Мрія воскресла. папа міняє...»

М а т и

— Не папа, а Мина. Телеграма од мене.

Р и н а

— Не заважай! Мені ніколи!.. «Мрія воскресла. Мина міняє прізвище. Мокій збожеволів укрмови. Станеться катастрофа. Приїзди негайно». (*До матері*). Розумієш тепер, як треба писати? На, перепиши й одішли! (*Мати вийшла, Рина до Улі*). Тепер ти розумієш? Жах! Ой, Улюню! Молю тебе, благаю — закохай!

У л я схвилювано:

— Ну як я почну, чудійко ти? Сама знаєш, який він серйозний, ще й український. Ну як до його підступитися? З якого боку?

— З якого?

— Так.

— З українського.

— Не розумію. Як це?

— А так, що тільки з українського.

У л я подумала:

— Ти, я бачу, Рино, дурна. Та в нього ж іншого боку нема, а ти кажеш: тільки з українського. Він же з усах боків український.

Р и н а подумала. Раптом:

— Ха-ха! Ти дурна!

— Серйозно?

— Серйозно дурна! А я що тобі кажу? Тільки з українського. Це й означає, що в нього другого боку нема, що він кругом український.

У л я розсердилася:

— Як так, то й розуміти не хочу! Взагалі! Бо все це дурниці взагалі.

Р и н а побачила — лихо:

— Улю! Золотко! Ти не дурна!

У л я до люстра:

— Не хочу! Не можу! Не знаю, як...

— Я покажу, як. Ось я зараз покличу його і покажу, як почати.

— Ні, ні!

— Побачиш, що зможеш. Ось зараз покличу. Він зразу розсердиться, нахнюпиться, це правда. Та я знаю, як до нього підійти, з якої сторони він одмикається. Дурненька, не бійся! Я тобі дам потайний ключик, я покажу стежечку до його сердечка.

— Ні, ні! Я не розумію! не розумію!

Тоді Р и н а натхненно, з викликом:

— Не віриш? А хочеш, Улько, і він тебе поведе сьогодні в кіно?

Як усяка У л я , У л я — кіноманка:

— Ти серйозно?

Р и н а не така, щоб назад.

Перехрестилась, немов збираючись у воду пірнути:

— От на! Тільки ти, Улю, не зірвись. Що не казатиму я, то немов з твого бажання, розумієш? Можеш навіть мовчати, тільки підтакни коли, кивни головою, усміхнися. А далі — сама побачиш... (*Постукала в двері до брата*). Моко, вийди на хвилинку! Чуєш, Моко?

У л я ледь чутно, самими рухами:

— Рино, не треба! Золотко, не треба! (*Побачила, що та не слуха, підбігла до люстра. Очевидно, хотіла зробити очі озерцями. Не вийшло. Вхопилась за серце*).

4

Увійшла М а т и . До Р и н и голосно й авторитетно:
— Тьотя не одержить такої телеграми!

Р и н а

— Цс-с... Чого?

М а т и тихше:

— А того, що в ній тринадцять слів, ти розумієш? Треба скоротити.

5

Увійшов М о к і й , юнак з чорним висипом, під носом і по підборіддю, з мрійними, але злими очима. Хотів grimнути на сестру, та побачив, що вона не сама:
— Ну?

Р и н а зробила знак матері, щоб та негайно вийшла.

М а т и вийшла.

Р и н а до брата:

— Ти, здається, знайомився колись. Моя подруга — Уля Розсоха.

У л я самими губами:

— Розсохина.

Р и н а з натиском:

— Розсоха.

М о к і й незграбно подав руку:

— Гм...

Р и н а

— На хвильку, Моко. Улі страшенно вподобалось українське слово — бразолійний, а я не знаю, що воно означає. Яка його тьма?

М о к і й хмуро, недовірливо:

— Бразолійний, ти хочеш сказати?

Р и н а до У л і :

— Як, Улю?.. Ах, так! Бразолійний! Бразолійний!

М о к і й уважніше подивився на У л ю . Кахикнув.

Тоді глухо:

— Бразолійний — темно-синій (*До сестри*). Більш нічого? (*Взявся йти*).

Р и н а до У л і :

— Бразолійний — темно-синій, розумієш, Улю?! (*До брата*). Уля каже, що воно звучне таке, свіже — бразолійний. Бразолійний.

М о к і й до У л і . Стримано:

— Ви де чули чи вичитали це слово?

У л я розгубилась:

— Я?.. Я не зна... Воно мені просто взяло і вподобалось...

Р и н а перехопила:

— Улі ще одне подобалось слово... (*До Улі*). Яке ще тобі подобалося слово? Здається... ну, як? «Бринить» ти казала?

У л я

— «Бринить».

Р и н а

— Що таке «бринить», Моко?

М о к і й м'якше:

— А, «бринить». По-руському — «звучить». Та тільки одним словом «звучить» його перекласти не можна. «Бринить» має... *(До сестри, нахмурившись)*. Стривай! Ти мене колись за це слово вже питала...

Р и н а здивовано:

— Я?

М о к і й суворіше:

— Авжеж, питала. Просила, щоб я підлоги за тебе натер, і перед тим питала.

Р и н а

— Невже питала? Тепер пригадую. *(До Улі)*. Пам'ятаєш, ти вже раз у мене за це слово питала... *(До брата)*. А я у тебе спитала для Улі, та забула. *(До Улі)*. Пам'ятаєш?

У л я

— Аж двічі! Рина сказала, що ви добре знаєте українську мову, а мені саме тоді вподобалось це слово, і воно мені, не знаю чого, страшенно вподобалось. Спитала у Рини: що таке... «звучить»?

Р и н а перебила:

— «Бринить»! Отоді я, Моко, й спитала тебе. Ну да ж. Ти ще, пригадую, сказав, що «бринить» — якесь надзвичайне слово...

М о к і й до У л і:

— «Бринить» має декілька нюансів, відтінків. По-українському кажуть: орел бринить. Це означає — він високо, ледве видно — бринить.

У л я примружила очі. Р и н а до У л і:

— Ти розумієш?

У л я кивнула головою. М о к і й м'якше:

— Можна сказати — аеро бринить. А от іще кажуть: сніжок бринить. Це як випаде, а тоді зверху, в повітрі, ледве примітний такий, бринить.

Р и н а до У л і:

— Ти розумієш?

У л я ніжно всміхнулась. М о к і й розворушився:

— Або кажуть — думка бринить. Це треба так розуміти: тільки-тільки береться, вона ще неясна — бринить. Спів бринить. Це, наприклад, у степу далеко ледве чути пісню...

У л я мрійно:

— Бринить.